

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Nejvyšší státní zástupce**, se sídlem Jezuitská 4, Brno, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 12. 2010, č. j. 12717-10/2010-ERU, a ze dne 17. 2. 2011, č. j. 00936-3/2011/ERU, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **FVE III Tuchlovice s. r. o.**, se sídlem Londýnská 506/41, Praha 2, zastoupené JUDr. Petrem Wünschem, advokátem, se sídlem Italská 27, Praha 2, o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 3. 2015, č. j. 62 A 96/2013 - 226, o návrhu osoby zúčastněné na řízení na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 12. 2010, č. j. 12717-10/2010-ERU (dále jen „napadené rozhodnutí“), byla udělena osobě zúčastněné na řízení licence na výrobu elektřiny na dobu 25 let pro provozovnu fotovoltaické elektrárny FVE Tuchlovice (dále jen „FVE Tuchlovice“). Žalobce brojil proti napadenému rozhodnutí správní žalobou podanou podle § 66 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a domáhal se také zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2011, č. j. 00936-3/2011/ERU, kterým žalovaný napadené rozhodnutí změnil. Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 27. 3. 2015, č. j. 62 A 96/2013 - 226 (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“), napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Návrhu žalobce na zrušení rozhodnutí ze dne 17. 2. 2011, č. j. 00936-3/2011/ERU, nevyhověl.

[2] Proti napadenému rozsudku podala osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s. Současně navrhla, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek. Uvedla, že sice disponuje rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 4. 2013, č. j. 03939-3/2013-ERU (které považovala za nové rozhodnutí o povolení k provozování FVE Tuchlovice), avšak nelze

vyloučit, že žalovaný bude zastávat odlišný názor a stěžovatelku až do vyřešení věci (tj. do zrušení napadeného rozsudku nebo do vydání nové licence stěžovatelce) donutí, aby přerušila provozování FVE Tuchlovice. Rovněž nelze vyloučit, že osoby pověřené státem vyplácením podpory za výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů (ČEZ Prodej, s. r. o. nebo OTE, a. s.) stěžovatelce vyplácení této podpory s odkazem na napadený rozsudek omezí či přeruší. Z toho by pro stěžovatelku pramenila újma v podobě ušlého zisku z příjmů za vyrobenou elektřinu ve výši přibližně 17 000 000 Kč za rok. Stěžovatelka je přitom povinna plnit závazek z bankovního úvěru, jehož aktuální výše nesplacené jistiny přesahuje 64 000 000 Kč, měsíční splátka je více než 430 000 Kč, hotovost na bankovních účtech stěžovatelky nepřevyšuje 3 000 000 Kč a stěžovatelce vznikají provozní náklady ve výši přibližně 400 000 Kč měsíčně. Přerušení vyplácení podpory by mohlo být pro stěžovatelku v období přibližně tří měsíců naprosto likvidační; oproti tomu přiznáním odkladného účinku nevznikne újma jiným osobám.

[3] Stěžovatelka svůj návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti doplnila několika podáními. V podání ze dne 30. 4. 2015 uvedla, že jí společnost ČEZ Prodej, s. r. o., dopisem doručeným téhož dne sdělila, že za elektřinu vyrobenou ve FVE Tuchlovice od 14. 4. 2015 nebude vyplácet státní podporu a za elektřinu vyrobenou od 30. 4. 2015 nebude poskytovat vůbec žádné platby. V podání ze dne 5. 5. 2015 stěžovatelka konstatovala, že tento dopis prokazuje, že by výkonem napadeného rozsudku mohla být ohrožena její samotná existence, neboť popsáný postup společnosti ČEZ Prodej, s. r. o., by přerušil její jediný zdroj příjmů a navíc by fakticky zamezil provozování FVE Tuchlovice. Stěžovatelka je přitom povinna plnit závazek z bankovního úvěru a vznikají jí náklady spojené s pouhou existencí elektrárny. Stěžovatelka měla za to, že okolnosti jejího případu jsou podobné věci řešené Nejvyšším správním soudem v usnesení ze dne 14. 8. 2014, č. j. 9 As 202/2014 – 192 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). V podání ze dne 12. 5. 2015 stěžovatelka konstatovala, že dne 11. 5. 2015 uskutečnila jednání se zástupci společnosti ČEZ Prodej, s. r. o., kteří jí sdělili, že jí s účinky od 1. 5. 2015 odmítají cokoli vyplácet (tj. ani státní podporu za elektřinu vyrobenou z obnovitelných zdrojů, ani běžnou tržní cenu za silovou elektřinu). Společnost ČEZ Prodej, s. r. o., není připravena uzavřít se stěžovatelkou ani žádnou dohodu, která by jí umožnila vyrábět elektřinu ve FVE Tuchlovice po přechodnou dobu do dne, kdy Nejvyšší správní soud rozhodne o její kasační stížnosti. Podle sdělení zástupců společnosti ČEZ Prodej, s. r. o., je třeba na stěžovatelku pohlížet jako na osobu, která, dodává-li elektřinu do elektrizační soustavy České republiky, postupuje neoprávněně, resp. protiprávně. Tento postoj staví stěžovatelku do situace, kdy z provozování FVE Tuchlovice nemá žádný příjem, a dokonce ji nutí tuto elektrárnu v zájmu zamezení případných sankcí odpojit, resp. přerušit její provozování.

[4] Dne 25. 5. 2015 doručila stěžovatelka Nejvyššímu správnímu soudu další podání vztahující se k jejímu návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V něm uvedla, že dne 18. 5. 2015 jí společnost ČEZ Prodej, s. r. o., opět sdělila, že na základě napadeného rozsudku nemá platnou licenci k výrobě elektřiny. Stěžovatelka vyjádřila názor, že FVE Tuchlovice představuje navzdory napadenému rozsudku zdroj uvedený do provozu v roce 2011, resp. že je oprávněna k výrobě elektřiny ve FVE Tuchlovice na základě rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2013, č. j. 03939-3/2013-ERU. Stěžovatelka uvedla, že žalovaný s ní v návaznosti na napadený rozsudek vede správní řízení, v němž

pokračování

bude postaveno najisto, zda má k výrobě elektřiny potřebné veřejnoprávní oprávnění. Na základě sdělení společnosti ČEZ Prodej, s. r. o., je však dle stěžovatelky pravděpodobné, že tato společnost i v případě nového rozhodnutí žalovaného nebude stěžovatelce do doby meritorního rozhodnutí Nejvyššího správního soudu vyplácet podporu a bude ji tak i nadále vystavovat riziku úpadku. Pokud by byl přiznán odkladný účinek „s odloženými účinky ke dni vydání některého z rozhodnutí“ žalovaného, nevznikne veřejným rozpočtům žádná újma. Stěžovatelka dodala, že FVE Tuchlovice v letních měsících může vyrobit elektřinu v hodnotě přibližně 2 000 000 až 3 000 000 Kč měsíčně (včetně státní podpory). Oproti tomu v případě, že by odkladný účinek kasační stížnosti přiznán nebyl a tato situace by vyústila v úpadek stěžovatelky, stěžovatelce a jejím investorům by hrozila ztráta celé investice v částce převyšující 150 000 000 Kč.

[5] Žalobce ve svém vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvedl, že je primárně na stěžovatelce, aby sama učinila opatření k odstranění hrožících škod. V nyní posuzované věci se tedy stěžovatelka může domáhat, aby žalovaný rozhodl o udělení licence znovu. Stěžovatelka by tak mohla ve své podnikatelské činnosti pokračovat, byť za jiných finančních podmínek. Nelze pominout, že výroba elektřiny není podle výpisu z obchodního rejstříku jediným předmětem podnikání stěžovatelky. Tvzení stěžovatelky, že důsledky napadeného rozsudku jsou pro ni likvidační, je neurčité, neboť z něj nevyplývá, zda tím miní neschopnost splácet své závazky, anebo reálnou možnost svého zániku. Eventuální úpadek stěžovatelky nebude automaticky znamenat její konkurs, v úvahu totiž připadají i sanační řešení úpadku, např. reorganizace. Podpora výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů je financována dílem ze státního rozpočtu a dílem koncovými odběrateli, kteří ji hradí v rámci pravidelného příspěvku na obnovitelné zdroje energie. Napadený rozsudek tak pozitivně zasáhl do sféry třetích osob, přičemž přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by jim přirozeně přivodilo újmu, která by byla s ohledem na složitý způsob financování podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů „nereparovatelná“. Žalobce upozornil na to, že v nyní posuzované věci se jedná o případ žaloby podané nejvyšším státním zástupcem z důvodu závažného veřejného zájmu, které krajský soud vyhověl. S poukazem na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2014, č. j. 6 As 173/2014 – 90, konstatoval, že přiznání odkladného účinku by bylo v rozporu s veřejným zájmem, tj. fakticky by znamenalo prodloužení nezákonného stavu, který byl vyvolán neoprávněným získáním licence pro provozování elektrárny stěžovatelky. Žalobce tedy navrhl kasační stížnosti stěžovatelky odkladný účinek nepřiznat.

[6] Žalobce ve vyjádření k doplnění návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ze dnů 30. 4. 2015, 5. 5. 2015 a 12. 5. 2015 zopakoval vlastní argumenty ze svého předchozího vyjádření a znovu odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2014, č. j. 6 As 143/2014 – 90, které dle jeho názoru řešilo obdobnou problematiku a které dopadá na věc nejpriléhavěji. Ve svém vyjádření k doplnění návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ze dne 25. 5. 2015 uvedl, že právní mocí napadeného rozsudku bylo zrušeno napadené rozhodnutí, a tudíž zaniklo i o něj se opírající právo na podporu výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů. Žalobce taktéž opětovně konstatoval, že přiznání odkladného účinku by přivodilo újmu koncovým uživatelům, kteří se na financování podpory výroby z obnovitelných zdrojů podílejí.

[7] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[8] V usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2014, č. j. 6 As 143/2014 – 90, na něž žalobce opakovaně odkázal, šestý senát zdejšího soudu dospěl k názoru, že „*přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podané proti rozsudku krajského soudu, jímž bylo k žalobě nejvyššího státního zástupce, podané z důvodu závažného veřejného zájmu, zrušeno rozhodnutí správního orgánu, by se zpravidla ocitlo v rozporu s důležitým veřejným zájmem, z něhož nejvyšší státní zástupce podal žalobu, ledaže by došlo ke zjevnému vybočení z obsahu pojmu „veřejný zájem“, anebo by byl shledán veřejný zájem jiný, stejně nebo více závažný.*“ Šestý senát svůj názor odůvodnil tím, že v případě podání žaloby z důvodu závažného veřejného zájmu nejvyšším státním zástupcem a jejího úspěchu u krajského soudu (tj. pravomocného zrušení rozhodnutí správního orgánu, protože jeho vydáním byl závažný veřejný zájem dotčen) by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (až na výjimky) fakticky znamenalo prodloužení nezákonného stavu, který měl být k žalobě nejvyššího státního zástupce, a to z důvodu závažného veřejného zájmu, odklizen.

[9] Druhý senát Nejvyššího správního soudu shora citovaný právní názor nesdílel, a proto věc v souladu s § 17 odst. 1 s. ř. s. postoupil k rozhodnutí rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu, který usnesením ze dne 24. 6. 2015, č. j. 2 As 103/2015 – 128, spornou právní otázku vyřešil. Rozšířený senát s citovaným závěrem šestého senátu zdejšího soudu taktéž nesouhlasil, neboť usoudil, že podání žaloby ve veřejném zájmu samo o sobě neodůvodňuje přiznání či nepřiznání odkladného účinku žaloby bez ohledu na splnění dalších zákonných podmínek. Při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti podané osobou zúčastněnou na řízení podle § 107 odst. 1 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. proti rozhodnutí, kterým krajský soud rozhodl o žalobě podané nejvyšším státním zástupcem podle § 66 odst. 2 s. ř. s., je třeba vždy zkoumat, zda by výkon nebo jiné následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká může vzniknout přiznáním odkladného účinku jiným osobám, a to vše pak poměřovat s existencí důležitého veřejného zájmu. Obsah pojmu „*důležitý veřejný zájem*“ v § 73 odst. 2 s. ř. s. přitom dle rozšířeného senátu nelze považovat za totožný s obsahem pojmu „*závažný veřejný zájem*“ v § 66 odst. 2 s. ř. s.

[10] V reakci na citované usnesení rozšířeného senátu zaslala stěžovatelka dne 29. 6. 2015 Nejvyššímu správnímu soudu další doplnění návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, v němž zdejšímu soudu především sdělila a doložila, že žalovaný dne 12. 6. 2015 vydal rozhodnutí, č. j. 12717-28/2010-ERU (dále jen „*nové rozhodnutí*“), jímž stěžovateli udělil licenci k výrobě elektřiny na dobu 25 let ode dne vzniku oprávnění k licencované činnosti, přičemž dnem vzniku oprávnění je den nabytí právní moci nového rozhodnutí. Stěžovatelka podala proti novému rozhodnutí rozklad, jelikož nesouhlasila s údajným výkladem žalovaného, že napadeným rozsudkem došlo ke zrušení napadeného rozhodnutí s účinky *ex tunc*, a v důsledku toho nastala situace, jako by jí až do vydání

pokračování

nového rozhodnutí nikdy nebyla udělena licence k výrobě elektřiny. Rozkladem zamýšlela napadnout pouze některé části nového rozhodnutí s tím, že ty ostatní, rozkladem nedotčené, již nabyly právní moci. Dne 17. 6. 2015 žalovaný stěžovatelce oznámil zahájení správního řízení z důvodu možného porušení § 3 odst. 3 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, kterého se měla dopustit tím, že ode dne 15. 4. 2015, tj. ode dne následujícího po dni nabytí právní moci napadeného rozsudku, podnikala v energetických odvětvích bez licence na výrobu elektřiny. Stěžovatelka byla toho názoru, že právě popsany postup žalovaného má dopad na rozhodování Nejvyššího správního soudu o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť povede k tomu, že společnosti ČEZ Prodej, s. r. o., a OTE, a. s., pravděpodobně nebudou stěžovatelce za elektřinu vyplácet tzv. tarif 2011, tj. podporu pro obnovitelné zdroje uvedené do provozu v roce 2011. Tak může při nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti vzniknout stěžovatelce zásadní újma hraničící až s hrozcí likvidací. Kromě toho případné uložení správní sankce může poškodit hospodaření stěžovatelky. Navíc se stěžovatelka domnívala, že postup žalovaného poškozuje její práva nabytá v dobré víře.

[11] Nejvyšší správní soud – se zřetelem k závěrům vysloveným rozšířeným senátem – poměřoval újmu, která hrozí stěžovatelce, s újmou, která by případně vznikla přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti jiným osobám, a posuzoval, zda přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Vzal přitom v úvahu stěžovatelkou předložené kopie dokumentů. Z bankovního potvrzení vystaveného společností Sberbank CZ, a. s. vyplývá, že stěžovatelka měla ke dni 26. 4. 2015 u této společnosti nesplacenou jistinu poskytnutého úvěru ve výši 64 200 275,16 Kč a stanovenou výši měsíčních splátek 431 342 Kč. Z výkazu zisku a ztráty za období od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2014 plyne, že stěžovatelka měla v souvislosti s výrobou elektřiny tržby za rok ve výši 19 094 000 Kč a v předcházejícím účetním období ve výši 17 407 000 Kč. Z dopisu společnosti ČEZ Prodej, s. r. o., ze dne 29. 4. 2015, plyne, že dle názoru této společnosti právní mocí napadeného rozsudku (tj. dnem 14. 4. 2015) zanikla i smlouva o výrobě elektřiny se stěžovatelkou, a podpora výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů jí tedy nemůže být poskytována. Společnost ČEZ Prodej, s. r. o., v citovaném dopisu uvedla, že je stěžovatelce připravena vyplatit z titulu bezdůvodného obohacení tržní cenu za vyrobenou elektřinu pouze do 30. 4. 2015, a stěžovatelku vyzvala, aby učinila nezbytné kroky vůči třetím subjektům (místně příslušný provozovatel distribuční soustavy, operátor trhu) tak, aby bylo zabráněno vzniku případných škod. Z oznámení o zahájení správního řízení ze dne 17. 6. 2015, č. j. 05482-1/2015-ERU, je zřejmé, že stěžovatelka je podezřelou ze spáchání deliktu podle § 91a odst. 1 písm. a) energetického zákona, kterého se měla dopustit tím, že podnikala v energetickém odvětví bez licence v důsledku zrušení napadeného rozhodnutí krajským soudem.

[12] Nejvyšší správní soud neshledal žádné skutečnosti zpochybňující tvrzení stěžovatelky, že pro ni zrušení licence k vyrábění elektřiny může mít likvidační účinky. Zrušení licence bez současného udělení nové licence by ve spojení s výší měsíčních splátek a s výší výpadku příjmů, které by stěžovatelka jinak měla z výroby elektřiny, vedlo k faktickému ukončení další podnikatelské činnosti stěžovatelky, a to v krátkém časovém horizontu. Přestože v mezidobí byla stěžovatelce nová licence udělena, nové rozhodnutí

doposud nenabylo právní moci, neboť proti němu stěžovatelka podala rozklad. Nejvyšší správní soud pro potřeby rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zvažoval, zda je opodstatněný právní názor stěžovatelky vyjádřený v rozkladu proti novému rozhodnutí, že je na jeho základě oprávněna podnikat v rozsahu nově udělené licence, neboť je v právní moci, a pouze v části řešící (dis)kontinuitu nároku na podporu v tarifu 2011 dojde k přezkumu v řízení o rozkladu, a tím i odložení právní moci. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že tomu tak není, neboť část výroku o dni vzniku oprávnění, jakož i termínu zahájení licencované činnosti, nelze od ostatních částí oddělit. Udělení licence bez určení okamžiku, od kdy vyvolává právní účinky, zcela postrádá smysl. Stěžovatelka tak v současné době není oprávněna elektřinu vyrábět ani „prodávat“, ani jí není poskytována podpora výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů. Proto jí stále hrozí faktická likvidace. S tvrzením žalobce, že stěžovatelka mohla hrozící škodě zamezit podáním žádosti o novou licenci, tedy nelze souhlasit, neboť stěžovatelka na kladné vyřízení žádosti stále čeká; stěžovatelce přitom nelze přičítat k tíži, že proti novému rozhodnutí podala rozklad, neboť podáním opravného prostředku realizovala své zákonné právo.

[13] Pouze z toho, že stěžovatelka má v obchodním rejstříku zapsaný i jiný předmět podnikání (k čemuž navíc došlo v období před udělením licence na výrobu elektřiny), nelze dovodit, že jí faktická likvidace nehrozí. K tomu je možné dodat, že společnost Sberbank CZ, a. s., se jako věřitel stěžovatelky kasační stížností (vedené Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 1 As 201/2014) domáhala toho, aby jí krajský soud přiznal práva osoby zúčastněné na řízení podle § 34 s. ř. s., což odůvodnila tím, že rozhodnutí o zrušení licence může ohrozit podnikání stěžovatelky, které generuje jediný příjem pro splácení jejího úvěru. I z toho je patrné, že stěžovatelce v důsledku zrušení licence reálně hrozí platební neschopnost, resp. úpadek. V souvislosti s vydáním napadeného rozsudku navíc stěžovatelce může být v době před vydáním konečného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu uložena pokuta za správní delikt ve výši do 15 000 000 Kč [dle § 91a odst. 1 písm. a) ve spojení s § 91a odst. 7 energetického zákona]. Naopak přiznání odkladného účinku se nemůže zásadním způsobem dotknout jiných osob, neboť v nyní posuzovaném případě jde především o otázku finančního plnění z veřejných prostředků, obdobně jako tomu je např. v žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutím správních orgánů o uložení sankce. K poukazu žalobce na koncové odběratele, kteří hradí podporu výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů formou příspěvku provozovateli sítě, lze konstatovat, že v případě nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti a výkonu napadeného rozsudku nelze s ohledem na složitost mechanismu vyplácení podpory očekávat, že by konečným spotřebitelům klesla cena elektřiny o částku, která by stěžovatelce přestala být vyplácena. Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že výkon nebo jiné právní následky napadeného rozsudku mohou pro stěžovatelku znamenat nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám.

[14] Z povinnosti ústavně konformního výkladu § 73 odst. 2 s. ř. s. vyplývá, že v případě kolize základního práva stěžovatele s veřejným zájmem nepostačí pro zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku pouhá existence kolidujícího veřejného zájmu, nýbrž je nutné vážit s pomocí testu proporcionality intenzitu hrozícího zásahu do základního práva svěřícího stěžovateli s intenzitou narušení veřejného zájmu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008- 131, publ. pod č.

pokračování

1698/2008 Sb. NSS). V projednávané věci hrozí stěžovateli faktická likvidace, tedy významná újma dotýkající se samotné její podstaty. V případě, že v důsledku zrušení napadeného rozsudku Nejvyšším správním soudem dojde k obnovení účinků žalobou napadeného rozhodnutí, nebude možno v podstatných ohledech navrátit v původní stav následky či dopady způsobené jeho zrušením krajským soudem (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Afs 73/2014 – 56). Nejvyšší správní soud tedy má za to, že závažnost újmy hrozící stěžovateli převáží nad narušením veřejného zájmu, který lze spatřovat toliko v tom, že příspěvek na podporu výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů je hrazen z veřejných prostředků (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2014, č. j. 6 As 173/2014 – 93).

[15] Ze shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti stěžovatelce odkladný účinek. Do skončení řízení před Nejvyšším správním soudem se tedy pozastavují účinky napadeného rozsudku, jímž došlo ke zrušení napadeného rozhodnutí o udělení licence z roku 2010. Tímto rozhodnutím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

[16] Ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly, může Nejvyšší správní soud toto usnesení i bez návrhu zrušit (§ 73 odst. 5 ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. července 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu